

ἀποφανεύομαι, ἀποφανίζομαι (ιδ. ἀποφανίζω 2).

3) Φαίνομαι, παρουσιάζομαι Μακεδ. Σῦρ. Χίος: Ν' ἀποφανῆς νὰ σὲ δούμενε Χίος Νὰ ἀποφαίνεσαι πότε πότε Σῦρ. Δὲν ξέρου πῶς μ' ἀπουφάν'κι αὐτὸ τοῦ σπυρὶ Μακεδ.

**ἀποφαίνω**, ἀποϋφαίνω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) ἀποφαίνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος ἀπουφαίνου Λέσβ. 'ποφαίνω Κάρπ. 'πουϋφαίνου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φαίνω.

Τελειώνω τὴν ὕφανσιν τινος ἔνθ' ἄν.: Ἐπόφανα τὸ παννὶ Χίος Δὲ δ' ἀποφαίνεις σήμερα, πολὺ εἶν' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἀποϋφανε τὸ παννὶ Μάν. || Ἄσμ.

Ἄι το τὸ παντέρημο, τὸ τρισερημασμένο, π' ἀκόμα ἐμένα λίμενε νὰ ῥτω νὰ τὸ 'ποφάνω Κάρπ.

\*ἀποφαῖσις ἡ, ἀπουφαῖσις Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. \*ἀποφαίσι.

Ἀποφάει 2, ὁ ιδ.

**ἀποφανᾶτα** ἐπίρρ. Σύμ. 'ποφανᾶτα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφανᾶτος.

Ἐπιδεικτικῶς, ὑπερηφάνως: Πορπατεῖ 'ποφανᾶτα.

**ἀποφανᾶτος** ἐπίθ. Σύμ. 'ποφανᾶτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφαίνομαι καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

1) Ἐπιδεικτικός, ὑπερηφάνος. 2) Μεγαλοπρεπής: Ἐποφανᾶτος πορπατεῖ. Συνών. ἀποφανεμένος (ιδ. ἀποφανεύομαι), ἀποφανισμένος (ιδ. ἀποφανίζω). 3) Μεγαλόσωμος.

**ἀποφανεύομαι** ἀμάρτ. 'ποφανεύομαι Εὐβ. (Κορίνθρ.) Σύμ. 'ποναφεύομαι Σύμ. Μετοχ. ἀποφανεμένος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. \*ἀποφάνεια < ἀποφαίνομαι.

Ἐπιδεικνύομαι, καυχῶμαι ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Γριὰ κι ἂν 'ποφανεύεται, | 'ς τ' ἀνήφορον γρωνίζ-ζεται (εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις φαίνεται ἡ πραγματικὴ ἀξία) Σύμ. Συνών. ἀποφαίνομαι 2, ἀποφανίζομαι (ιδ. ἀποφανίζω 2). Μετοχ. 1) Μεγαλοπρεπὲς Κάρπ.: Ἄσμ.

Χριστέ μου, νὰ προνάλ-λασι σεράντ' ἀρματωμένοι νὰ φέρουν τὴν κανακαρζάν, τὴν ἀποφανεμένην (προνάλ-λασι = προέβαλλον, ἀνεφαίνοντο). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποφανᾶτος 2. 2) Ἐπίσημος Κάρπ.: Ἄσμ.

Ὡς εἶν' ἡ πρώτη τοῦ Μαῖου μέρ' ἀποφανεμένη.

**ἀποφανίζω** Κρήτ. ἀποφανίζου Σκῦρ. Μετοχ. ἀποφανισμένες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. \*ἀποφάνεια < ἀποφαίνομαι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐνεργ. ἐμφανίζω τινὰ μεγαλοπρεπῶς, κάμνω τινὰ νὰ διακριθῇ ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὴ λείψης σου ἀπ' τὸ γάμο, γιατί σου θὰ μᾶς ἀποφανίσῃς Σκῦρ. 2) Μέσ. ἐπιδεικνύομαι, διακρίνομαι Κρήτ.: Ἐδωκε ἓνα χάρισμα κι ἀποφανίστηκε Ἐπῆγε 'ς τὴ χαρὰ κι ἀποφανίστηκε. Συνών. ἀποφαίνομαι 2, ἀποφανεύομαι. Μετοχ. ἀποφανισμένος 1) Ὁ ἔχων ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν μεγαλοπρεπῆ Κρήτ. Σκῦρ.: Ἄσμ.

Θέλω καὶ τὸ καπτόττο μου ψιλὴ τοόχα ραμμένο, μόνο νὰ πάω καὶ ποθές, νὰ μ' ἀποφανισμένος. Κρήτ.

Θέλω καὶ τὰ σιβάνια μου νὰ 'ναι τσαγαρεμένα, ἃ ἀύχη πάω καὶ ποθές, νὰ 'ν' ἀποφανισμένα αὐτόθ. Συνών. τῆς μετοχ. ιδ. ἐν λ. ἀποφανᾶτος 2.

2) Ἐπίσημος Σκῦρ.: Πᾶρ' τενα, μωρ' θ' γατέρα, ποῦ 'ναι ἀθροπισμένες τὸ ἀποφανισμένες.

**ἀποφάνισι** ἡ, Πάρ. 'ποφάνισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφανίζω.

Ἐπίδειξις ἔνθ' ἄν.: Ἐκάμανε μεγάλη 'ποφάνισι 'ς τὴ χαρὰ Κρήτ. || Παροιμ. φρ.

Ροῦχα μου, τιμὴ μου | καὶ ἀποφάνισί μου

(ἡ εὐπρεπὲς ἐξωτερικὴ παράστασις συντελεῖ εἰς τὴν γένεσιν καλῆς ὑπολήψεως) Πάρ.

**ἀποφανισιμαῖος** ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφάνισι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιμαῖος.

Ὁ ἔχων καλὴν ἐμφάνισιν, ὁ διακρινόμενος: Ὁ δεῖνα εἶν' ἀποφανισιμαῖος. Ροῦχα ἀποφανισιμαῖα.

**ἀπόφασι** ἡ, (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. ἀπόβασι Χίος (Φλατ.) ἀπέφασι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόφασις. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπέδρασε καὶ ἡ λογία χρῆσις.

1) Ἐκφρασις ὀριστικῆς γνώμης, κρίσις τελικὴ λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀπόφασι δικαστηρίου - συλλόγου - εταιρείας κτλ. Βγάζω ἀπόφασι. Βγῆκε ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Τέτοια ἀπόφασι ἄς ἔλειπε. Τοῦ 'βγαλα ἀπόφασι (κατέφυγα εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ) κοιν. || Φρ. Παίρνω τὴν ἀπόφασι ἢ τὸ παίρνω ἀπόφασι (ἀποφασίζω τι ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἢ δέχομαί τι ὡς τετελεσμένον γεγονός, ἐξοικειοῦμαι καὶ παύω πλέον ν' ἀσχολοῦμαι μὲ αὐτό. Ἡ φρ. καὶ μεσν. Πβ. Μαρτύριον ὁσίου Χριστοφόρου (Anal. Boll. 1, 146) «λαβὼν οὖν ὁ ἅγιος τὴν ἀπόφασιν ἐξῆλθε τοῦ παλατίου». Κάνω τὴν ἀπόφασι (ἀποφασίζω) κοιν. Εὐτάγω τὴν ἀπόφασιν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ.

Κάλλιο μὰ κακὴ φκειάσι | παρὰ μὴ καλὴ ἀπόφασι (ὁ συμβιβασμὸς ἔστω καὶ κακὸς εἶναι πολλάκις προτιμότερος παρὰ μία εὐνοϊκὴ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἥτις ἀπαιτεῖ δαπάνας πολλὰς καὶ προκαλεῖ τὴν μῆνιν τοῦ καταδικαζομένου) ἄγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἐδῶ εἶναι τὰ σημάδια μου, ἐδῶ κ' ἡ ἀπόφασί μου ΝΠολίτ. Ἐκλογ. σ. 113. 2) Τόλμη κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Κάμε τὴν ἀπόφασι καὶ πῆγαινε νὰ δοῦμε τί τρέχει κοιν. Ἀπόφασι χρειγιάζεται τὸ κάθα πρᾶμα Δ.Κρήτ. Τρανὸν ἀπόφασιν ἔν' ἀβοῦτο τ' ἐσὸν Χαλδ. 3) Σκέψις, πρόθεσις, σκοπὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν νὰ μείνουν ἐδῶ. Μαθαίνει Γαλλικά, γιατί ἔχει ἀπόφασι νὰ πάη 'ς τὴ Γαλλία νὰ σπουδάσῃ κοιν. Ἐχω ἀπόφασιν ὀφέτος νὰ δειμάζω 'ς σὸ χωρίον Χαλδ. Οὐλ' ἐμουν ἓναν ἀπόφασιν ἔχομε αὐτόθ. 4) Ἀπόκρισις, ἀπάντησις Κορσ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 24, 2, 5 «τὰ ὑπομνήματα περιεῖχε πρὸς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἀποφασιν κεφαλαιώδη». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπολογῇ 2.

**ἀπόφασι** ἡ, (ΙΙ) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φάσι.

Τὸ τελευταῖον ὑφαινόμενον παννίον.

**ἀποφασίζω** κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποφαδίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποφασίζου Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀπουφασίζου βόρ. ιδιώμ. 'ποφασίζω Κύπρ. Μέσ. ἀποφασίσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόφασι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Α) Ἐνεργ. 1) Μετὰ ἡ ἄνευ ἀντικ. καὶ σπανίως μέσ., λαμβάνω ἀπόφασιν, καταλήγω εἰς τελικὴν κρίσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Τί ἀποφάσεις νὰ κάμῃς; Ἀποφάσιέ το πᾶ. Ἀποφάσις νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του. Αὐτὸ εἶναι ἀποφασισμένο πᾶ. Ἀποφασίσαμε νὰ ταξιδέψωμε. Μὰ ποῦ τ' ἀποφάσις θὰ πάω. Τὸ παιδί ἀπο-

